

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **S. T.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 8, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, č. j. KRPS-177492/ČJ-2011-010022,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou prostřednictvím žalované u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2011, č. j. KRPS-177492/ČJ-2011-010022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání zajištění 40 dnů od okamžiku omezení svobody.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2012, č. j. 1 A 1/2012 – 17 byla žaloba postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, jemuž byla doručena dne 8. 2. 2012.

Žalobkyně v žalobě vytýká žalované porušení § 124 odst. 1 písm. b) a c) a § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Namítá, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze podřadila skutkový stav pod právní normu; taková subsumpce je nepřezkoumatelná, protože žalovaná musí vysvětlit, proč a která konkrétní okolnost naplňuje danou právní kvalifikaci. Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat tak, že naplněním důvodů v něm uvedených je vždy (automaticky) založena pravomoc (či dokonce povinnost) policie cizince zajistit, aniž by bylo nutné přihlédnout i k dalším okolnostem případu. Takový výklad by byl neslučitelný s obecnými zásadami správního řízení uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nedostatečnou individualizací správního řízení došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu a žalovaná porušila i princip proporcionality zakotvený v § 2 odst. 3 správního řádu. Žalovaná se v řízení o zajištění nemůže spokojit s tím, že shledala existenci okolností výslovně stanovených v ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, ale je povinna nadále zjišťovat všechny okolnosti svědčící ve prospěch cizince a následně k těmto okolnostem přihlédnout, neboť k zajištění cizince může dojít pouze v případě, kdy je takový zásah vzhledem ke všem okolnostem případu nezbytný. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že nebylo možné vydat ani rozhodnutí o správním vyhoštění, protože jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Je si vědoma, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince není povolán vyjadřovat se k zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze ale pominout, že rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. o zahájení správního vyhoštění, je podmínkou sine qua non každého zajištění a její splnění tak musí být zkoumáno i v tomto řízení. Přezkum splnění podmínky, zda v daném případě bylo řízení o správním vyhoštění náležitě zahájeno nemůže být pouze formální ve smyslu, zda dané rozhodnutí bylo skutečně vydáno a cizinci doručeno, ale musí přihlédnout k tomu, že důvody, pro které bylo učiněno, zjevně nemají oporu v zákoně. Žalobkyně přicestovala do ČR v roce 1994 a od roku 2004 měla oprávnění k dlouhodobému pobytu. V ČR žije manžel žalobkyně Oleksandr Shapoval nar. 5. 11. 1970 a syn Sergej Shapoval nar. 6. 5. 1994, oba na základě oprávnění k trvalému pobytu. Dále má žalobkyně na území ČR sestru s rodinou a matku. Je proto nepochybné, že se rodinný život žalobkyně odehrává na území ČR. K tomu měla žalovaná přihlédnout i při stanovení doby trvání zajištění ve smyslu ustanovení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Protože tak neučinila, je napadené rozhodnutí i v tomto ohledu nezákonné. Žalobkyně výslovně uvedla, že nežádá o nařízení jednání.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení předcházející napadenému rozhodnutí. Zopakovala důvody, které vedly k zajištění žalobkyně, a vyjádřila obavu z opakovaného maření a ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ze strany žalobkyně z důvodu opakovaného hrubého porušení zákona o pobytu cizinců, protože žalobkyně do doby zahájení řízení o správním vyhoštění dne 12. 12. 2011 nevykonala rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 11. 2011. Žalované odmítla žalobní námitku poukazující na to, že nezkoumala dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. V rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 12. 2011 konstatovala, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nedojde k ohrožení rodinných

vztahů žalobkyně. Prověrkou v informačních systémech Policie ČR nebyly zjištěny rodinné vazby mezi žalobkyní a jejím manželem (není shoda v místě pobytu) a tudíž nebyly zjištěny pevné rodinné vazby žalobkyně na území ČR. Žalovaná neměla při stanovení doby trvání zajištění důvod zohlednit případy rodin a jiných osob s dětmi, protože žalobkyně ve vyjádření účastníka správního řízení uvedla pouze manžela, který nahlásil změnu rodinného stavu na rozvedený, jinou změnu osobního stavu nenahlásil. S žalobkyní na stejné adrese nebydlel a nebydlí. Povinností cizince je hlásit změnu místa pobytu a osobního stavu. Prověřením syna uvedeného žalobkyní v žalobě bylo zjištěno, že žalobkyně není jeho matkou a tudíž uvádí nepravdivé údaje. Žalovaná uzavřela, že při svém rozhodování dbala na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Doplnila, že žalobkyně podala proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 12. 2011 odvolání a že dne 13. 12. 2011 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně. Žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu byla dne 23. 12. 2012 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalovaná výslovně uvedla, že souhlasí, aby soud rozhodl bez nařízení jednání a ze všech výše uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

Pro posouzení věci je podstatná následující právní úprava:

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území jsou:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

Žalovaná zaslala spolu se žalobou správní spis, ze kterého bylo zjištěno, že dne 12. 12. 2011 v 11.10 hod byla žalobkyně zajištěna policisty odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v obci Velké Popovice proto, že neprokázala svou totožnost. Téhož dne převzala žalobkyně oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců a následně jí bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Součástí správního spisu je také protokol o vyjádření účastníka řízení sepsaný dne 12. 12. 2011 s žalobkyní podle § 18 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně do protokolu uvedla, že do ČR naposledy přicestovala v únoru 2010 na základě pracovního víza. Souhlasila s tím, že v ČR pobývá nelegálně. Do srpna 2011 měla platné zdravotní pojištění, od té doby nepracovala, protože byla nemocná, živil ji manžel Oleksandr Shapoval. Na území ČR nežije žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost. Správní vyhoštění jí bylo uloženo již v roce 2004, tehdy z území ČR vycestovala, zpět se vrátila v roce 2007, kdy v žádosti o udělení víza uvedla stávající příjmení, které získala uzavřením manželství. Je bez finančních prostředků, do země původu by se ráda vrátila. Ze spisu také vyplývá, že žalobkyni (vystupující tehdy pod jménem Tetyana Pishta) bylo rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, oddělení cizinecké policie Mělník ze dne 7. 4. 2004, č. j. CSPP-1073/PH-VI-2004 uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na šest měsíců, neboť od 9. 2. 2004 pobývá na území ČR bez povolení. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 5. 11. 2011, č. j. KRPA-71192/ČJ-2011-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu tří měsíců, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně měla poslední platný pobyt do 31. 7. 2011 a že od 15. 7. 2011 pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu.

Rozhodnutí o zajištění cizince je na jedné straně vydáváno v časové tísni, je omezením osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně odůvodněno. Žalobkyně namítá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nepřihlédla ke všem okolnostem případu. Neuvádí však, které konkrétní okolnosti, významné pro rozhodnutí, opomněla žalovaná posoudit, ani nenavrhuje provedení žádných důkazů. Za této situace soud vázán dispoziční zásadou pokud jde o tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí vyplývající z § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé s. ř. s., konstatuje, že důvody vedoucí k zajištění žalobkyně obsažené v rozhodnutí žalované s ohledem na shromážděná skutková zjištění o nelegálnosti pobytu žalované na území ČR obstojí. Ostatně tento závěr žalované sama žalobkyně ve vyjádření účastníka správního řízení k věci připustila, když souhlasila s tím, že na území ČR pobývá neoprávněně, a navíc uvedla, že by ráda z ČR vycestovala. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně popsala skutkový stav případu jako důvod toho, proč zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců má za oprávněné, odkázala na příslušné zákonné ustanovení a zhodnotila zjištěný skutkový stav, včetně skutečností uváděných žalobkyní.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě žalobkyně byly podmínky pro zjištění za účelem správního vyhoštění splněny.

K tvrzení žalobkyně, že při vydání rozhodnutí nebylo při posouzení možnosti udělení zvláštního opatření za účelem zajištění cizince přihlédnuto k rodinným vazbám žalobkyně, konstatuje soud, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zaručuje ochranu rodinného a soukromého života, do kterého mohou státní orgány zasahovat jen za

stanovených podmínek jen v nezbytných případech. Zajištění cizince je nejenom zásahem do jeho práva na svobodný pohyb ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, ale i zásahem do práva na ochranu rodinného života. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se správní orgány při zajištění cizince musí zabývat i tím, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150; www.nssoud.cz). Správní orgány jsou tedy povinny podle dostupných informací předběžně zhodnotit, zda již ve fázi rozhodování o zajištění nejsou zřejmé skutečnosti, které by do budoucna vypučovaly výkon správního vyhoštění. Jednou z těchto skutečností je i to, že by vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.

V daném případě uvedla žalovaná v rozhodnutí důvody, proč má za to, že v případě žalobkyně nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem správního vyhoštění podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zejména konstatovala, že by uložení mírnějšího donucovacího prostředku bylo z hlediska jednání žalobkyně nedostačující a neúčelné, protože žalobkyně svým jednáním neskýtá záruku, že by z území ČR vycestovala, protože v minulosti opakovaně porušila zákon o pobytu cizinců, bylo jí opakovaně uloženo správní vyhoštění, nemá dostatek finančních prostředků a nedisponuje platným cestovním dokladem. To, že se žalovaná v odůvodnění rozhodnutí výslovně nevyjádřila k dopadu do rodinného života žalobkyně, je sice vada, která ale nemá za následek zrušení napadeného rozhodnutí, protože z obsahu správního spisu je zjevné, že si žalovaná před vydáním rozhodnutí opatřila listinné podklady z informačního systému policie jak k osobě žalobkyně, tak Oleksandra Shapovala a měla k dispozici také vyjádření žalobkyně jako účastnice správního řízení, v němž žalobkyně vůbec nic ke společnému rodinnému životu s manželem neuváděla a nezmínila se ani o dalších osobách (syn, sestra, matka). To učinila až v žalobě, avšak opět bez bližšího zdůvodnění. Protokol bez výhrad podepsala, čímž stvrdila správnost údajů v něm uvedených. Tato zjištění se pak promítla do výsledku správního uvážení žalované o neúčelnosti uložení mírnějšího donucovacího prostředku. V tomto směru soud žádné pochybení neshledal. Ostatně ani v žalobě žalobkyně nikterak blíže nepopsala, v jakém směru by mělo mít její zajištění dopad do rodinného života a neuvedla ani nic bližšího k samotnému vedení rodinného života.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. února 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. 2. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková

